

at sige den ærede Regjering, hvad der forøvrigt er en ganske almindeligt bekendt Ting, at — den ærede Conseilspræsident sagde, at Regjeringen ikke laa paa Krepance, og jeg vil derfor blive i Sammenligningen — et saadant pludseligt uforklarligt Velbefindende hos tvindfottige Gyntentser meget ofte er et Tegn paa, at man meget snart kreperer. — Til det høie Thing maa jeg sluttelig gjøre den Bemærkning, at jeg tror, vi Alle ere enige om, at, som det gaar, kan det ikke vedblive at gaa; det er umuligt, der maa en Ende paa Syfnet og navnlig en Ende paa Krisen. En Krisis, hvorved Landets Folk, Landets Regjering og samtlige Faktorer i det offentlige Liv lammes ved gjensidig Kamp, maa have en Ende. Det er vor Pligt at hidføre en saadan, dels fordi Folket fordrer det, dels fordi Landet kræver det, dels fordi det er en nødvendig Betingelse for Forfatningens Krivsel, og for at Forfatningslivet kan komme ind paa en god og sund Bane. Lad os derfor se at faae en Ende. Skal det være et Magtspørgsmaal, saa lad os ikke gaa af Veien, lad os faa en Ende paa Krisen, det er Hovedsagen. — Seg skal ikke ondtale Finantslovens Detailler; de ere mindre væsentlige, og jeg skal navnlig ikke gjøre det, fordi, hvad der her er Nummer Et, ikke er, at Finantsloven kommer ud enten i den ene eller i den anden Skikkelse, men det er, at vi faae en Ende paa Krisen. Dermed være det ingenlunde sagt, at jeg ikke i højeste Grad vilde beklage, om Finantsloven ikke skulde komme ud; thi jeg er ikke en Ven af saadanne stærke Midler, og jeg ønsker ikke, at det nogensinde skal ske, men jeg siger: Lad os hellere faae en Ende paa Krisen end alt Andet. Seg tror ikke, at den Tid da vil være fjern, da Landets Vel er det Øverste og Magten bliver Nummer to.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Jeg tror, at den ærede Taler, som nu satte sig, i Talers Hæde lod sig forlede til Udtryk, som han med koldere Overlæg vil komme til at fortryde at have brugt. Jeg sigter her ganske i Serdeleshed til et Udtryk, den ærede Taler brugte, nemlig det, at Regjeringen ikke regjerede i Overensstemmelse med Forfatningen. En saadan Udtalelse bør enten ikke finde Sted eller ogsaa hør den faae sit forfatningsmæssige Udtryk. Den ærede Taler gjorde mig den Være at citere adskillige Utringer af mig igaar, men han var temmelig uheldig i saa Henseende, og jeg behøver kun at henvise ham til en Efterlæsning af mit Foredrag, hvilket jeg holder mig overbevist om vil blive gengivet med den samme Nøiagtighed som Alt, hvad der bliver talt her, for at han kan overbevise sig om, at han har citeret urigtigt. Dette gjælder blandt Andet og navnlig hvad der blev udtalt af mig angaaende Forhandlingerne om Dynastiets Stilling, og den Udtalelse

fra anden Side, der foranledigede mig til denne Bemærkning. Der var ikke den Gang Tale om Kronens Stilling lige overfor Rigsdagen; der var netop Tale om, hvad jeg nævnte, nemlig om Dynastiets Stilling. Seg vil med megen Bestemthed hævde for den nuværende Regjering, at den regjerer i fuldeste Overensstemmelse med Forfatningen. Det ærede Medlem har gjentaget, hvad man jo har hørt saa hyppigt, at det egentlig er overflødigt oftere at fremkomme dermed fra hans Side, at der efter hans Mening til en forfatningsmæssig Regjering hører, at den er i fuld Overensstemmelse med dette Things Flertal; men den ærede Taler skal vistnok have Banskfeligbed ved at paavise noget som helst Punkt i Grundloven, som giver denne hans Formening Medhold. Betingelsen for, at en Regjering kan gennemføre store Reforme, er selvfølgelig, at den er i Overensstemmelse med begge Rigsdagens Afdelinger. Det er det, som Enhver maa anse for at være det Dristeligste; men jeg gad dog egentlig vide, hvorledes den ærede Taler i dette Dieblit vil konstruere en Regjering, som skulde kunne fyldestgjøre den Fordring, han har fremsat som en absolut Fordring til den Regjering, der skal regjere forfatningsmæssig. Hvorledes den ærede Taler i dette Dieblit vil kunne konstruere en Regjering, som havde fuld Tilslutning og fuldt Flertal i begge Rigsdagens Afdelinger, indser jeg ikke. Indtil videre tror jeg, at den ærede Taler maa finde sig i, at en Regjering, fra hvilken Side den end bliver valgt af Hans Majestæt Kongen, ved Siden af en fylldig Tilslutning fra det ene Thing vil staa uden tilsvarende Tilslutning fra det andet Thing. Det, som imidlertid kan fordras af enhver Regjering, er, at den, selv om den ikke har fuld Tilslutning i begge Thing, dog bestræber sig for at komme overens med begge Thing om, hvad der i Dieblittet maa anses for at være det Nødvendige for, at Statslivet kan føres heldigt frem. Dette har efter min, selvfølgelig ikke efter den æredes Talers, Mening den nuværende Regjering gjort, og det er efter min, selvfølgelig heller ikke efter hans, Mening ikke Regjeringens Skyld, at det ikke er opnaaet. Seg skal ikke svække Indtrykket af den Færdighed, hvormed den ærede Taler fremsførte, hvad han vistnok ansaa som et Bevis for, at den nuværende Regjering, som han udtrykte sig, fra først af intet Program havde. Genimod Slutningen af hans Foredrag kom det imidlertid frem, at han dog havde opdaget et Program, nemlig det at holde fast paa Magten. Seg vil som sagt ikke svække Indtrykket af hele den Deduktion ved paa et eneste Punkt at imødegaa hans selvfølgelig efter min Mening fuldstændigt vrang Opfattelse; jeg vil skænke ham hele Udviklingen. — Naar det ærede Medlem modfagde min Paastand — ja, jeg kan egentlig ikke kalde det en Paastand, thi jeg nævnte det som noget Selvfølgeligt, som Noget, der ikke behøvede videre Bevis — fra igaar